

Sygn. akt VIII C 1785/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Agata Pomykała

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki E. K. kwotę 19.682,14 zł (dziewiętnaście tysięcy sześćset osiemdziesiąt dwa złote i czternaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części postępowanie umarza;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.075 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 9 sierpnia 2012 r. powódka E. K. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 22.550,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Uzasadniając treść podniesionych żądań podała, iż w dniu 25 maja 2011 r. doszło do kolizji drogowej, na skutek której uszkodzony został stanowiący jej własność samochód marki B. o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana nie kwestionowała swej odpowiedzialności co do zasady i wyliczyła uzasadnione koszty naprawy na kwotę 50.269,07 zł. Taką też kwotę wypłaciła powódce. Po weryfikacji kosztów naprawy samochodu, przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych, powódka ustaliła je na poziomie 72.819,99 zł. Podała, że wezwała stronę pozwaną do zapłaty uzupełniającego odszkodowania w wysokości dochodzonej pozwem, jednak bezskutecznie.

W dniu 26 października 2012 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 54).

Zaskarżając nakaz zapłaty w całości strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Nie kwestionując swej odpowiedzialności za skutki kolizji drogowej z dnia 25 maja 2011 r. co do zasady, podniosła, że w jej ocenie wypłacone odszkodowanie stanowiło odpowiednią sumę pieniężną w rozumieniu przepisu art. 363 § 1 k.c. Odpowiadało ono kosztom naprawy wyliczonym według przeciętnych cen części zamiennych i robocizny niezbędnych

dla dokonania naprawy, obowiązujących na rynku lokalnym. Zarzuciła, iż wykonana na zlecenie powódki kalkulacja naprawy była zawyżona. Do przywrócenia samochodu do stanu sprzed wypadku wystarczające bowiem było użycie części zakupionych poza siecią (...). W jej ocenie części nieoryginalne odpowiadały jakościowo częściom zakupionym w (...). Strona pozwana podniosła również, iż powódka nie przedłożyła żadnego dowodu obrazującego wysokość poniesionych kosztów naprawy. Zaprzeczyła także, jakoby była w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 maja 2011 r. ok. godz. 20:20 w miejscowości K. kierujący samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) A. S., wyjeżdżając z podporządkowanej drogi wymusił pierwszeństwo i uderzył w prawy bok jadącego pojazdu marki B. o nr rej (...) należącego do powódki E. K..

Sprawcą szkody był kierujący pojazdem marki R.. W dacie zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

W dniu 26 maja 2011 r. poszkodowana zgłosiła szkodę u strony pozwanej.

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana ustaliła wysokość kosztów naprawy uszkodzonego samochodu na kwotę 50.269,07 zł. Strona pozwana przyjęła stawkę za roboczegodzinę za naprawy blacharskie i lakierowanie na poziomie 80 zł obniżając jednocześnie ceny oryginalnych części zamiennych o 15%.

Kwota 50.269,07 zł została powódce wypłacona.

Pismem doręczonym w dniu 13 sierpnia 2012 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 22.550,92 zł tytułem niedopłaty części odszkodowania w związku ze zgłoszoną szkodą komunikacyjną.

W odpowiedzi strona pozwana odmówiła zapłaty.

Dowód: -dokumentacja zgromadzona w aktach szkodowych, w załączeniu.

Koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu operacji naprawczych zgodnie z technologią producenta pojazdu, średnich stawek za roboczegodzinę napraw blacharskich na poziomie 100 zł i lakierowania na poziomie 110 zł obowiązujących w dacie zdarzenia we W. w warsztatach nieposiadających autoryzacji na określone marki pojazdów, a profesjonalnie wykonujących naprawy przywracające stan pojazdów do stanu sprzed uszkodzeń oraz przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych wynosi 69.951,21 zł.

Wartość pojazdu w dacie kolizji wynosiła 119.800 zł.

Dowód: -opinia pisemna sporządzona przez biegłego sądowego M. B., k. 85-98.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, w części nieobjętej cofnięciem pozwu, zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Wobec faktu, że sprawca kolizji drogowej, w wyniku której doszło do uszkodzenia samochodu, był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, poszkodowany mógł dochodzić należnego mu odszkodowania bezpośrednio od strony pozwanej jako ubezpieczyciela sprawcy. Odpowiedzialność strony pozwanej wynika bowiem z art. 822 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c.

Jak wynika z art. 363 §1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Treść powołanego przepisu pozostaje w ścisłym związku z treścią art. 361 § 2 k.c. Naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając jednak do nieuzasadnionego wzbogacenia się poszkodowanego. Odszkodowanie należy się bowiem tylko w granicach normalnego związku przyczynowego. Naprawienie szkody

obejmuje zatem zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści, które mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wybór formy naprawienia szkody należy do poszkodowanego.

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie wysokości szkody, Sąd oparł się na niekwestionowanej przez strony procesu opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wycen pojazdów samochodowych inż. M. B.. Również w ocenie Sądu opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, a wnioski w niej zawarte są jasne, logiczne i oparte na całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dlatego też, Sąd uznał tę opinię za w pełni miarodajną.

Sąd przyjął, że wysokość szkody w niniejszej sprawie odpowiada kosztom naprawy przy użyciu oryginalnych części zamiennych i wynosi 69.951,21 zł. Zakład ubezpieczeń ponoszący odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego zobowiązany jest bowiem do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu, chyba że wykaże, iż prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, LEX nr 1129783).

Za przyjęciem stanowiska, że przy określaniu wysokości odszkodowania należy kierować się cenami części nowych i oryginalnych przemawia przede wszystkim ochrona interesów osoby poszkodowanej, albowiem oparcie się na wartości tzw. części zamiennych o porównywalnej jakości jest niewątpliwie korzystne dla ubezpieczyciela, natomiast co do zasady jest niekorzystne dla poszkodowanego. Skoro bowiem w wyniku kolizji komunikacyjnej zniszczeniu ulegają właśnie części oryginalne, jak to miało w niniejszej sprawie, to naprawienie szkody, mające przecież zmierzać do przywrócenia stanu poprzedniego, urzeczywistnione zostanie w sposób najpełniejszy tylko w razie dokonania naprawy także przy użyciu części oryginalnych. Za prawem osoby poszkodowanej do wyboru części zamiennych oryginalnych przy naprawie uszkodzonego samochodu przemawia również wynikająca z art. 363 § 1 k.c. zasada, że wybór formy naprawienia szkody należy do poszkodowanego. Jeżeli bowiem poszkodowanemu służy prawo wyboru między żądaniem przywrócenia stanu poprzedniego, a zapłatą odpowiedniej sumy pieniężnej, to ustalając wysokości odpowiedniego odszkodowania nie powinno przyjmować się metody wyceny szkody niekorzystnej dla poszkodowanego, w sytuacji gdy przy naprawieniu szkody przez ubezpieczyciela sprawcy, w myśl art. 822 § 1 k.c., wyłączona jest restytucja w naturze.

Reasumując, uznać należy, że zastępowanie występujących uprzednio w samochodzie części oryginalnych częściami nieoryginalnymi jest dopuszczalne, ale pod warunkiem, że poszkodowany wyrazi na to zgodę, bądź w sytuacji, gdy zastosowanie części oryginalnych będzie ekonomicznie nieuzasadnione, tzn. gdy koszty naprawy przekroczą wartość samochodu przed wypadkiem. Żadna z powyższych sytuacja nie miała jednak w niniejszej sprawie miejsca.

Jako chybione należało przy tym ocenić zarzuty strony pozwanej, iż miarodajne dla ustalenia kosztów naprawy pojazdu winny być koszty poniesione przez poszkodowanego. Jak podkreśla się w judykaturze, obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić. Dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma bowiem jedynie fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia. Okoliczność naprawienia pojazdu nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania ubezpieczeniowego, ponieważ wysokość ta powinna ściśle odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007 r., I ACa 1179/06, wyrok SN z dnia 16.05.2002 r., V CKN 1273/00, wyrok SN z dnia 16.01.2002 r., VI CKN 635/00 i orzecznictwo tam przywołane).

Biorąc zatem pod uwagę powyższe rozważania oraz uwzględniając fakt, że strona pozwana wypłaciła już kwotę 50.269,07 zł, Sąd stwierdził, że pozostałe do zapłaty odszkodowanie wynosi 19.682,14 zł (69.951,21 zł – 50.269,07 zł).

Na uwzględnienie zasługiwało również w całości żądanie pozwu w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Zasadą jest bowiem, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie (art. 817 § 1 k.p.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o

ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Biorąc pod uwagę, że z akt szkodowych wynika, iż zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 26 maja 2011 r., stwierdzić należało, iż termin 30 dni na spełnienie świadczenia upływał stronie pozwanej w dniu 25 czerwca 2011 r., a więc strona pozwana pozostawała w opóźnieniu od dnia następnego, tj. 26 czerwca 2011 r. Mając jednak na uwadze dyspozycję przepisu art. 321 § 1 k.p.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia jego wniesienia (9 sierpnia 2012 r.) do dnia zapłaty.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Mając na uwadze, iż powódka na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2013 r. cofnęła pozew ponad kwotę 19.682,14 zł zrzekając się w tym zakresie roszczenia, a okoliczności sprawy nie wskazywały, ażeby czynność ta była sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego, bądź też zmierzała do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.) Sąd, na podstawie art. 355 k.p.c., postępowanie w tej części umorzył orzekając, jak w punkcie II wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu – zawarte w punkcie III sentencji wyroku - Sąd oparł na art. 100 k.p.c., biorąc pod uwagę, że powódka wygrała proces w 87%. W części, w jakiej cofnęła pozew, traktowana jest bowiem jak przegrywający. Poniesione przez powódkę koszty wynosiły 5.045 zł i obejmowały kwotę 2400 zł kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł opłaty skarbowej, 1128 zł opłaty od pozwu oraz 1500 zł zaliczki na biegłego. Natomiast koszty strony pozwanej wyniosły 2417 zł, obejmując 2400 zł zastępstwa procesowego oraz 17 zł opłaty skarbowej. Mając na uwadze dyspozycję cytowanego wyżej przepisu koszty podlegają częściowemu zniesieniu: $(87\% * 5045 \text{ zł}) - (13\% * 2417 \text{ zł})$. Powódce przypada zatem kwota 4075 zł.